

KARIN TRENKEL, NIET VOOR EEN MARKT WERKEN

Jaren geleden werd al tegen mij gezegd dat ik lid moest worden van de FNV. Waarom ik nu pas lid ben geworden? Om het financiële voordeel. Door mijn lidmaatschap van de Kunstenbond FNV kan ik me goedkoop aansluiten bij het VvK en daar gebruik maken van de goedkope ziektekostenverzekering. Ik denk dat de meeste mensen zich aansluiten vanwege dat soort persoonlijke voordelen. De onderlinge solidariteit - de reden waarom vakbonden werden opgericht - is tegenwoordig niet zo groot onder kunstenaars.

Op mijn aanmeldingsformulier heb ik als specialisatie ingevuld beeldhouwster en installatiemaakster. Maar voor mij is het niet belangrijk meer of je een sculptuur, een schilderij of een installatie maakt, omdat ik denk dat je daarmee ook geen uitspraken kunt doen. Toen ik met kunst begon was dat wel belangrijk. Op de academie in Duitsland schilderde ik, maar eigenlijk wilde ik niet schilderen. Ik deed handelingen waarvan het product iets met kleur was. Soms lag de nadruk op het decor van de handeling en dan was het meer een installatie. Ik heb bijvoorbeeld een laboratorium van gips gemaakt en daarin heb ik ook gewerkt. Ik maakte er apparatuur en gereedschappen. Uiteindelijk ben ik weggegaan uit het laboratorium. De sporen van het werkproces heb ik als installatie getoond. Andere keren lag de nadruk op het proces en werd het meer een performance.

In de loop van de tijd heb ik de gereedschappen, die ik heb gemaakt voor mijn handelingen, steeds meer ontwikkeld tot objecten die eigenlijk los staan van de handelingen. Ze lijken iets functioneels te hebben, maar ik heb nooit met die objecten gewerkt. Ik heb ontdekt dat een sculptuur op zich niet zo belangrijk is. De context, de verbinding tussen de objecten is voor mij veel belangrijker.

Ik werk niet voor een markt of afnemers. Ik werk voor mijzelf. Als ik een mogelijkheid heb om te exposeren moet de hele context voor mij acceptabel zijn.

In Rotterdam op de academie voelde ik mij behoorlijk geïsoleerd. Dat was een reden naar de Jan van Eyck Akademie te gaan. Daar werken veel verschillende mensen. Je ziet wat ze doen, er zijn veel discussies en begeleiders en collega's komen bij je op je atelier. Op de Jan van Eyck bestaat veel communicatie en daarom had ik niet zo'n behoefte om te exposeren. Na de Jan van Eyck heb ik in Canada geëxposeerd bij kunstenaarsinitiatieven en nu ben ik terug in Rotterdam. Ik heb nu een project op stapel staan in Kampen, samen met een Amerikaanse kunstenaar.

Object van Karin Trenkel Foto, Guy L'Heureux

In Nederland zien kunstenaars hun werk als een beroep. Als je er te weinig mee verdient, krijg je een uitkering. In Duitsland is dat niet zo. Toen ik in Duitsland op de academie zat heb ik altijd bijbaantjes gehad.

Toen ik in Rotterdam was afgestudeerd wilde ik in Nederland blijven. Ik had een vaste baan nodig voor een verblijfsvergunning. Toen kon ik ook subsidies aanvragen. Ik heb twee keer een startstipendium van het Fonds BKVB gehad. Sinds kort is het voor buitenlanders heel moeilijk subsidie te krijgen. Ik had gepland een basisstipendium aan te vragen. Maar het is niet zo dat ik een subsidie-kunstenaar zou willen zijn. Ik wil me gaan schoolen zodat ik een goede part-time baan kan zoeken. Ik wil niet afhankelijk zijn van het oordeel van commissies van het Fonds. Het systeem in Nederland is heel eenduidig. Er is eigenlijk maar één instantie waar kunstenaars terecht kunnen. Daardoor bepalen de commissies van het Fonds in feite wie door mag gaan en wie niet. Dat vind ik heel eng. Wie kan er bepalen wat goed is. Ik geloof steeds minder in wat anderen over kunst zeggen.